

Ενότητα 6^η Η ομορφιά δεν είναι το παν

Ἔλαφος εὐμεγέθης ὥρα θέρους	Ένα μεγαλόσωμο ελάφι σε εποχή καλοκαιριού,
διψῶν παραγίνεται	καθώς διψούσε, φτάνει κοντά
ἐπὶ τινα πηγὴν διαυγῇ καὶ βαθεῖαν	σε κάποια καθαρή και βαθιά πηγή
καὶ πιὼν ὅσον ἤθελεν	και, αφού ήπια όσο (νερό) ήθελε,
προσεῖχεν τῇ τοῦ σώματος ἰδέᾳ.	παρατηρούσε τη μορφή του σώματός του.
Καὶ μάλιστα μὲν ἐπήνει τὴν φύσιν τῶν κεράτων	Και κυρίως επαινούσε τη φύση των κεράτων του
ὥς κόσμος εἴη παντὶ τῷ σώματι.	με την ιδέα ότι αυτά ήταν στολίδι για όλο το σώμα του.
Ἔψεγεν δὲ τὴν τῶν σκελῶν λεπτότητα	Αντίθετα, κατηγορούσε τα λεπτά του πόδια,
ὥς οὐχ οἶων τε ὄντων φέρειν πᾶν τὸ βάρος.	επειδή, κατά τη γνώμη του, δεν μπορούσαν να αντέξουν όλο το βάρος του.
Ἐν ᾧ δὲ πρὸς τούτοις ἦν,	Και ενώ ασχολούνταν με αυτά,
ὕλακῃ τε κυνῶν αἰφνιδίως ἀκούεται	ξαφνικά ακούγεται γάβγισμα σκυλιών
καὶ κυνηγέται πλησίον.	και κυνηγοί το πλησιάζουν.
Ὁ δὲ πρὸς φυγὴν ὥρμα	Αυτό άρχισε να τρέχει ορμητικά, για να ξεφύγει,
καὶ μέχρις ὅπου διὰ πεδίου ἐποιεῖτο τὸν δρόμον,	και όσο έτρεχε σε ομαλό έδαφος,
ἐσώζετο ὑπὸ τῆς ὠκύτητος τῶν σκελῶν.	σωζόταν από την ταχύτητα των ποδιών του.
Ἐπεὶ δὲ εἰς πυκνὴν καὶ δασεῖαν ὕλην ἐνέπεσεν,	Όταν όμως έφτασε σε αδιαπέραστο και πυκνό δάσος,
ἐμπλακέντων αὐτῷ τῶν κεράτων ἑάλω,	επειδή του μπλέχτηκαν τα κέρατα, παγιδεύτηκε
πείρα μαθῶν	και έμαθε εξ ιδίας πείρας
ὅτι ἄρα ἄδικος ἦν τῶν ἰδίων κριτῆς	ότι πράγματι ήταν άδικος κριτής των ατομικών του γνωρισμάτων,
ψέγων μὲν τὰ σώζοντα,	γιατί κατηγορούσε αυτά που το έσωζαν,
ἐπαινῶν δὲ τὰ προδόντα αὐτόν.	ενώ επαινούσε αυτά που το πρόδωσαν.

Παράλληλα κείμενα

Στο παρακάτω απόσπασμα ο Μαντίθεος, γνωρίζοντας ότι ψεύγεται για τα αριστοκρατικά του φρονήματα, όσο και για την εικόνα του, προσπαθεί να πείσει ότι δεν πρέπει να κρίνεται κανείς με βάση την εξωτερική του εμφάνιση αλλά με βάση τα έργα του. Η εξωτερική εμφάνιση αποτελεί απατηλό κριτήριο, αντίθετα τα έργα αναδεικνύουν την πραγματική φύση των ανθρώπων.

Κείμενο	Μετάφραση
Καίτοι χρή τοὺς φιλοτίμως καὶ κοσμίως πολιτευομένους ἐκ τῶν τοιούτων σκοπεῖν, ἀλλ' οὐκ εἴ τις κομᾷ, διὰ τοῦτο μισεῖν· τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα ἐπιτηδεύματα οὔτε τοὺς ἰδιώτας οὔτε τὸ κοινὸν τῆς πόλεως βλάπτει, ἐκ δὲ τῶν κινδυνεύειν ἐθελόντων πρὸς τοὺς πολεμίους ἅπαντες ὑμεῖς ὠφελεῖσθε. Ὡστε οὐκ ἄξιον ἀπ' ὀψεως, ὧ βουλή, οὔτε φιλεῖν οὔτε μισεῖν οὐδένα, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔργων σκοπεῖν· πολλοὶ μὲν γὰρ μικρὸν διαλεγόμενοι καὶ κοσμίως ἀμπεχόμενοι μεγάλων κακῶν αἴτιοι γεγόνασιν, ἕτεροι δὲ τῶν τοιούτων ἀμελοῦντες πολλὰ κάγαθὰ ὑμᾶς εἰσιν εἰργασμένοι. Λυσίας, Ὑπὲρ Μαντιθέου 18-19	Πράγματι, πρέπει όσοι πολιτεύονται με φιλοτιμία και σεμνότητα να εξετάζουν από αυτά κι όχι αν κάποιος έχει μακριά μαλλιά, και γι' αυτό να τον μισούν· γιατί οι τέτοιες ασχολίες δεν βλάπτουν ούτε τους πολίτες ούτε τους άρχοντες. Αντίθετα από αυτούς που θέλουν να διακινδυνεύουν εναντίον των εχθρών όλοι εσεῖς ωφελεῖστε. Ὡστε, κύριοι βουλευτές, δεν αξίζει από την εξωτερική εμφάνιση ούτε να αγαπάτε κάποιον ούτε να μισείτε, αλλά να τον εξετάζετε από τις πράξεις του· γιατί πολλοί, αν και μιλούν λίγο κι αν ντύνονται με ευπρέπεια, έχουν γίνει αίτιοι μεγάλων κακών, ενώ άλλοι όμως που τα παραμελούν αυτά, έχουν προσφέρει σε σας πολλά και χρήσιμα.